

ပျောက်ကွယ်လု မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများ

ဒဂုဏ်ထွန်း

ပျောက်ကွယ်လု မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများ

ဒဂုဏ်ထွန်း

မြန်မာ့ဆေးပညာရပ်၏မြစ်ဖျားခံရာကို လေ့လာကြည့်လျှင် အနောက်မဇ္ဈိမတိုင်း ဆေးပညာရပ်များကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။ စင်စစ် မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများသည် ထေရဝါဒဂိုဏ်းမှ ရှင်အရဟံ၏ပိဋကတ်သုံးပုံနှင့်အတူ စတင်ရောက်ရှိလာသည်ဟုယူဆဖွယ်ရာ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများသည် အမှန်စင်စစ် မဇ္ဈိမတိုင်းဖြစ် ဆေးကျမ်းများဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် မှားနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာနိုင်ငံ၌ အလွန်ထင်ရှားသော ဘင်္ဂလီနာဂရီဘာသာရေး အမြဲတသာဂရဆေးကျမ်း၊ စရက သံဟိတဆေးကျမ်း၊ မာဝေန်ဒါန်းဆေးကျမ်း၊ ဩဗ္ဗဂုဏပြကာသ(ဒဗ္ဗဂုဏပကာသနီဆေးကျမ်း)သာရကောမုဒိဆေးကျမ်းတို့က သက်သေခံနေသည်။

မဇ္ဈိမတိုင်းဖြစ် ဆေးကျမ်းပေါင်း ၂၇၄ ကျမ်းနှင့်မြန်မာပြည်ဖြစ် ဆေးကျမ်းပေါင်း ၉၆ ကျမ်း၊ နှစ်ရပ်ပေါင်း ၃၆၉ ကျမ်းရှိသည်။ သို့သော် အနောက်မဇ္ဈိမနှင့်သီဟိုဠ်မှ ဆေးကျမ်း ၁၇ ကျမ်းသာ ရောက်ရှိလာသည်။

တိုင်းတစ်ပါးမှရောက်ရှိလာသော ဆေးကျမ်း ၁၇ ကျမ်းနှင့်မြန်မာပြည်ဖြစ် ၉၅ ကျမ်း နှစ်ရပ်ပေါင်းသော် ၁၁၂ ကျမ်းသာ မြန်မာပြည်၌ ရှိသည်။ ကြွင်းသောကျမ်းများ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်လာခြင်းမရှိ။

မြန်မာပြည်သို့ စတင်ရောက်ရှိလာသော ဆေးကျမ်းမှာ သိရိရာဇေန္ဒြေသေနရသေ့ စီရင်သော ဩဗ္ဗဂုဏပြကာသဆေးကျမ်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများကို စတင်မွေးထုတ်ပေးသူမှာ ပထမမောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်သည်။

ဩဗ္ဗဂုဏပြကာသဆေးကျမ်းမှာ မူလနာဂရီဘာသာဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ စာကိုယ်ပါဌ်(၉)တွဲ ရှိသည်။ မောင်းထောင်ဆရာတော် စတင်၍ ဋီကာချင့်နိဿယ ပြန်ဆိုတော်မူသည်။

ယင်းဆေးကျမ်းကို ဓနန္တရီမည်သော ဆရာ၏ဂေါဝိန္ဒရာမရာဇိဝ ဝါစသွတိဟူသောတပည့်နှစ်ဦးတို့တွင် အငယ်ဖြစ်သော ရာဇိဝဝါစသွတိ၏တပည့်ဖြစ်သော ဥဒ္ဓဟိသေန္နဝံသအနွယ်၊ သိရိကိဏသသေန္န၏သားဖြစ်သူ၊ သိရိမာရိနာထသေန၏မြေးဖြစ်သော သိရိရာဇေန္ဒြေသေနမည်သောရသေ့ စီရင်သည်။

ယင်းဆေးကျမ်းကို ပါဠိဘာသာ မြန်မာဘာသာတို့ဖြင့် စတင်၍ ဖွင့်ပေးသောဆရာမှာ အမရပူရပထမမြို့တည်နန်းတည် အောင်မြေလောက စေတီဒါယကာမင်းတရားလက်ထက် ဉာဏာဘိဝံသဓမ္မသေနာပတိ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု မောင်းထောင်သာသနာပိုင်ဆရာတော် ဖြစ်သည်။

ဩဗ္ဗဂုဏပြကာသဆေးကျမ်းသည် မြန်မာ့ဆေးဦးစွန်းကျမ်းဟုခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ မြန်မာ့ဆေးကျမ်းမှစ၍ သရဘူကျမ်း၌ ဆုံးသည်။

မဇ္ဈိမဒေသနှင့်သီဟိုဠ်မှ ရောက်ရှိလာသော ဆေးကျမ်းများတွင် ယင်းဆေးကျမ်းမှပင်စ၍ ရောဂါနိဒါနအဖွင့် မခုကောသဋီကာတွင် ဆုံးသည်။ ယင်းဆေးကျမ်းကို စီရင်သောဆရာမှာ ကိရိပါဒဝကရသေ့ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်ဖြစ်သက်သက်ဖြစ်သော ဆေးကျမ်း၏အစမှာ ဒွါဒသရာသီဓာတ်ကျမ်း ဖြစ်သည်။

မဇ္ဈိမတိုင်းဖြစ် ဆေးကျမ်းတို့၏အစသည် အမတသာဂရဆေးကျမ်း(အမြဲတ္တသာဂရလည်း ဟူသည်) ဖြစ်သည်။ သီဟိုဠ်ကျွန်းဖြစ် ဆေးကျမ်းတို့၏အစသည် မူလသာမိသရာစီရင်သော ဘောသဇ္ဇမဉ္ဇူသာဆေးကျမ်း ဖြစ်သည်။

မဇ္ဈိမဒေသ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံပညာ နက္ခတ်ဗေဒပညာ၊ ဆေးပညာ၊ ဘိုင်အိုလိုဂျီ၊ အက္ခရာသင်္ချာ၊ ဂျီဩမက်ထရီ၊ ဖီလိုဆော်ဖီ၊ ဆိုက်ကောလောဂျီ၊ အနုတိုမီ၊ ကိုင်ရိုလိုဂျီ၊ လော့ဂျစ်အယ်တယ်မီစသည့် ပညာရပ်များမှာ ရာဇဝင်လက်လှမ်းမီချိန် ဘီစီ-၂၀၀၀ ခန့်မှစတင်၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်းကို The cultural Heritage of India စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံပညာရပ်တွင် အနောက်ဥရောပထက် အချိန်များစွာ စောခဲ့ကြောင်း သမိုင်းရာဇဝင် အထောက်အထားများအရ သိရှိရသည်။ ဥရောပတွင် ဘီစီ-၅၀၀ ပြည့်နောက်ပိုင်းမှသာ ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံပညာရပ်များ စတင်ဖြစ်ထွန်းခဲ့သည်။ အီဂျစ်နှင့်ဂရိစ်လူမျိုးတို့သည် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံပညာကို စတင်ဖန်တီးသူများဟုဆိုနိုင်သည်။

အိန္ဒိယတွင် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံပညာရပ်တို့သည် ဘီစီ-၂၀၀၀ ခန့်၌ နန်းတက်သော ဝိကြမာဒိတျမင်းလက်ထက်တွင် များစွာတိုးတက်ထွန်းကားခဲ့ကြောင်းကို Ancient Indian History အိန္ဒိယရေးဟောင်းမဟာရာဇဝင်ကြီး၌ ဆိုသည်။

ဆရာရသေ့မြတ်တို့ မိမိတို့ခေတ်အလိုက် စီရင်ခဲ့သော အတတ်ပညာဆိုင်ရာကျမ်းတို့သည် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံပညာ The Science and Art ကျမ်းများဖြစ်ကြောင်း သာဓကများစွာရှိသည်။

ဆေးကျမ်းများတွင် သစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊ သစ်သီးတို့ဖြင့် ရောဂါကုထုံးနှင့်ခွဲစိတ်ကုသနည်း Surgery System ကို "အာယုဗေဒ"ဟုခေါ်သည်။ ဘိုင်အိုလိုဂျီပညာရပ်တို့နှင့်အညီ အနာရောဂါတစ်စုံတစ်ခု မဖြစ်မီ ကြို တင်ကာကွယ်ကုစားခြင်းနှင့်ခွဲစိတ်ခြင်းတို့သည် အာယုဗေဒဆေးပညာရပ်များဖြစ်ကြောင်းကို ဗြိတိသျှဆေးအရာရှိကြီးကာနယ်ဂျီတီ၊ ဘာဂျီ M.A, M.D, I.M.S က ဘောသဇ္ဇမဇ္ဈိမဒေသဆေးကျမ်းကြီး၏နိဒါန်း၌ အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားသည်။

ဆာဂျရီ ခေါ် ခွဲစိတ်ကုသနည်းသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ဘီစီ-၂၀၀၀ ခန့်ကပင် စတင်ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ထွန်းနေခဲ့ကြောင်း ယုံကြည်လောက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆေးသိပ္ပံပညာရပ်များ အပြည့်အဝပါဝင်နေသောအာယုဗေဒဆေးကျမ်းကြီးသည် ဘီစီ-၂၀၀၀ ခန့်လောက်ကပင် ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။

ဝိကြမာဒိတျမင်းလက်ထက် အာယုဗေဒကျမ်းပြုဆရာများမှာ စရကရသေ့(စရကသံဟိတဆေးကျမ်းပြုဆရာ)၊ အမတသာဂရရသေ့(အမြိတ္တသာဂရဆေးကျမ်းပြုဆရာ)၊ အာတြေယရသေ့၊ ဘာရဒွါဇရသေ့၊ မာဓဝရသေ့(မာဓဝနိဒါန်းဆေးကျမ်းပြုဆရာ)၊ စက္ကပါဏိရသေ့၊ သိရိနာထရသေ့တို့သည် ထိုခေတ်က အလွန်ထင်ရှားသောကျမ်းပြုဆရာများ ဖြစ်သည်။

ယင်းဆရာမြတ်တို့ စီရင်သောဆေးပညာရပ်တို့သည် လောကရှိလူသားတစ်ရပ်လုံး ငြိမ်းချမ်းသာယာခြင်း၊ အနာရောဂါကင်းခြင်းတို့ကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ အစွမ်းထက်၍ ကျေးဇူးများလှသော အာယုဗေဒဆေးကျမ်းကြီးတွင် အပိုင်း(၈)ပိုင်း ပါဝင်သည်။

ယင်းအာယုဗေဒဆေးကျမ်းကြီးတွင် ပါဝင်သော အပိုင်းကြီး(၈)ပိုင်းမှာ-

(၁)ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံ ဆေးအတတ်ပြ-ကာယတန္တကျမ်း။The Science and art of medicine(Kaya Tantra)

(၂)ခွဲစိတ်ခြင်းနှင့်ဝမ်းဆွဲပညာသလျတန္တကျမ်း။Surgery and Midwifery,(Salaya Tantra)

(၃)မျက်စိ နား နှာနှင့်လည်ချောင်းအထူးကု-သာလာကျတန္တကျမ်း။ Treatment of eye, nose and throat.(Salakya Tantra)

(၄)ဘုတ်တစ္ဆေတို့ဖြင့် ပရိယာယ်ပြု၍ စိတ်ကို ကုစားခြင်း-ဘူတဝိဇ္ဇာအတတ်။ Psycho-Therapy (Bhutatadya)

(၅)ကလေးငယ် ပြုစုနည်း-ကောမာရ ဘစ္စကျမ်း။ (Kaumara britya)

(၆)အဆိပ်၏အကျိုးသက်ရောက်ပုံ လေ့လာသော-အဂဒတန္တကျမ်း။ Toxicogy(Agada Tantra)

(၇)ကျန်းမာသန်စွမ်းသောအသက်ရှည်နည်း-ရသာယနကျမ်း။ The Science and art of Restoring health in old age.

(၈)ဖိုမလိင်နှင့်ပတ်သက်သောငယ်မှုပြန်နည်း-ဝါဇီကရဏကျမ်း။ Sexual Rejuvenation.(Vaji Karana Tantra)

မဇ္ဈိမဒေသဆေးကျမ်းအားလုံး ယင်းအာယုဗေဒဆေးကျမ်းကြီးမှ ဖြာထွက်လာသည်ဟုယူဆနိုင်သည် အာယုဗေဒဆေးကျမ်းကြီးမှာ မိခင်ဆေးကျမ်းကြီးဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆေးကျမ်းပေါင်း မြောက်များစွာတွင် အာယုဗေဒဆေးကျမ်းထက် စောသော ဆေးကျမ်းမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ အဖက်ဖက်မှ ခေတ်နောက်မကျသော အာယုဗေဒကျမ်းကြီးတွင် ကုထုံး(၁၇)နည်းပါဝင်သည် ဝတ္ထိကမ္မဓေါ စအိုကျင်ချောင်းအတွင်းသို့ ဆေးထိုးသွင်းနည်းမှအစပြု၍ အန်စေခြင်း၊ သက်စေခြင်း၊ ဝမ်းချူခြင်း၊ အသားထဲသို့ ဆေးသွင်းခြင်း စသည့်ကုထုံးများစွာ ပါဝင်သည်။

ယင်း(၁၇)နည်းတွင် ဝမန၊ ဝိရေစန စသောနောက်ဆုံး ၅ နည်းကို Panch-Karama of Ayureveda "အာယုဗေဒကုထုံးငါးရပ်"ဟုခေါ်ကြောင်း၊ Indian material medica တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းနည်းငါးရပ်ကို မဒရပ်အစိုးရထုတ်ဝေသော Fundamental Principles of Ayurevadic medicine စာစောင်နှင့်သိဝသာမဓေါ အာယုဗေဒဆရာ ရေးသော System of Ayureveda စာအုပ်၌လည်း ဖော်ပြထားသည်။

တိုင်းရင်းဖြစ် ဆေးပညာရပ်၏အစွမ်းသတ္တိနှင့်ပတ်သက်၍ ဥရောပဆေးပညာရှင်တို့က အောက်ပါအတိုင်း ဝေဖန်ထားကြသည်။

"ဈေးတွင် အလွယ်တကူ ဝယ်၍ရသော အပင်အရွက်တို့မှာ ဈေးပေါမည်မှာ ပြောစရာမလို၊ ဥရောပဖြစ်ဆေးတစ်ပုလင်း ၈ ပဲမှ ၂-ကျပ်အထိ ပေးရလျှင် ထိုထက်အလွန်နည်းသောအဖိုးဖြင့် ဆေးပင်များ၊ သီးနှံအစာအာဟာရများကို လျင်မြန်လွယ်ကူစွာ ဈေးပေါပေါ ဝယ်ယူနိုင်ပေသည်။ မြို့ကြီး၊ နယ်ကြီး၊ ဆေးရုံကြီးများတွင် ခေတ်သုံးဆေးကို ရဖို့လွယ်ကူသော်လည်း ထိုမျှလောက် မလွယ်သော တောနယ်ကျေးရွာများ၌ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးပင်များသည် ဆေးရုံကြီးတမျှ အားထားရပေသည်။ ဆေးကျောင်းဆင်းဆရာဝန်များ ဤဆေးပင် ဆေးမြစ်များအကြောင်း ကောင်းစွာ မသင်ထားလျှင် ဆေးကုမ၊ရန် ခက်လှပေသည်"ဟု ဗြိတိသျှဆေးအရာရှိကြီးကာနယ်ဂျီတီဘာဒ်(MA, M.D, I.M.S)ဆိုသူက ဘေသဇ္ဇမဇ္ဈူသာဆေးကျမ်းနိဒါန်းကြီး၌ အကျယ်တဝင့်ထောက်ခံရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ဖန်- "တိုင်းရင်းသားတို့၏အလွန်ရှေးကျသော ဆေးပညာရပ်များသည် အနောက်တိုင်းဆေးပညာရပ်များထက်ပင် အထက်တန်းကျနေကြောင်းကို ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်အပ်လေသည်"ဟု ၁၉၁၈ ခု၊ အောက်တိုဘာလထုတ် ဗြိတိသျှဆေးပညာဂျာနယ်၌ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

"အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတို့အတွက် အနောက်တိုင်း ဆေးပညာထက် တိုင်းရင်းသားအာယုဗေဒဆေးပညာသာလျှင် သင့်လျော်သည်"ဟု ၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ် The Indian Medical Gazette အိန္ဒိယဆေးပညာဂေဇက်တွင် ထောက်ခံထားပြန်သည်။

ထို့အပြင်-

"စရကနည်းဖြင့် ကုစားခြင်းက ယခုခေတ်မီသိပ္ပံ ဆေးဝါးများကို မိမိ၏နောက်၌ အပြတ်အသတ်ချန်ထားခဲ့လေပြီ။ စရကနည်းက ပိုမိုခေတ်မီနေပြီ"ဟု ၁၉၂၄ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ(၁၅)ရက်နေ့ထုတ် ဗြိတိသျှဆေးပညာဂျာနယ်တွင် (Dr. G.E, Clarbe, M.A, M.D.Ph)က ထောက်ခံရေးသားလိုက်သဖြင့် ဗြိတိသျှဆေးလောကတစ်ခုလုံး ဂယက်ရိုက်သွားခဲ့ဖူးသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင် သွေးပြန်ကြော၊ သွေးလွှတ်ကြောတို့ဖြင့် သွေးလှည့်ပတ်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို ခွဲစိတ်ကုသရာ၌ ပိုမိုကျွမ်းကျင်စေရန် လူသေကို ခွဲစိတ်ပြီး လေ့လာရပုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စရကသံဟိတသုတ်စဉ်(Ch.xxx)၌ အကျယ်ဖွင့်ပြထားပုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ Vide Hume's History of England ထောက်ခံချက်နှင့်တကွ The cultural Heritage of India တတိယတွဲတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဤအချက်ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် တိုင်းရင်းမြန်မာ့ဆေးပညာရပ်သည် မည်မျှအထိ အဆင့်အတန်းမြင့်မားသည်ကို သိရှိနိုင်သည်။ ဒဗ္ဗဂုဏပကာသနီနှင့်လည်းကောင်း၊ ဋီကာသာရကောမုဒိဆေးကျမ်း၊ ဘောသဇ္ဇမဇ္ဈသာဆေးကျမ်း၊ ၎င်းအဖွင့်ဋီကာ၊ ကာမရတနဆေးကျမ်းနှင့်အဖွင့်ဋီကာ၊ ဩသဓရတနာကရဆေးကျမ်းနှင့်အဖွင့်ဋီကာ၊ ဓာတုန္တရီဆေးကျမ်းနှင့်ရောဂါနိဒါနအဖွင့်မရကောသဋီကာတို့သည် မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးပညာရပ်တွင် အားထားရဆုံး၊ ပဓာနအကျဆုံး၊ ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံအကျဆုံးသော အထိကရဆေးကျမ်းကြီးများဖြစ်သည်။

ယင်းကျမ်းတို့မှာ မဇ္ဈိမဒေသနှင့်လင်္ကာဒီပကျွန်း(သီဟိုဠ်)တို့မှ ရောက်ရှိလာသော မြန်မာ့ဦးစွန်းဆေးကျမ်းကြီးများ ဖြစ်သည်။ ယင်းကျမ်းကြီးများကို အခြေပြု၍ မြန်မာနိုင်ငံဖြစ် ဆေးကျမ်းများကို တောင်ဖီလာဆရာတော်၊ ဆင်ဖြူကျွန်းမောင်ရွှေထွန်း၊ မဲထီးဆရာ၊ ရွှေဥမင်ဆရာ၊ တောင်ငူဆရာ၊ တောင်ကုပ်ဆရာ၊ မင်းတပ်လည်ပေါ်ဆရာ၊ ရတနာပူရအဝမြို့ ဘုံကျော်ဆရာ၊ ပြည်မြို့ ပေါင်းတည်ဆရာ၊ ထားဝယ်မြို့ ရှင်မာလာ၊ သက်ပန်းဆရာတော်၊ ရှင်မုနိန္ဒာဘိယောသဆရာတော်၊ တောင်တွင်းဆရာတော်၊ ပင်းဆရာတော်တို့ပြုစုသည်။

မြန်မာ့တိုင်းရင်းဖြစ် ဆေးကျမ်းပေါင်း ၉၅ ကျမ်းနှင့်မူလဘာသာဆေးကျမ်းပေါင်း ၁၇ ကျမ်း ပေါင်း ၁၁၂ ကျမ်းရှိရာ ယခုအခါတွင် အလွန်ထင်ရှားသောဆေးကျမ်းတို့မှတစ်ပါး ကျမ်းပေါင်း ၉၀ ကျော် ကွယ်ပျောက်နေပြီဖြစ်သည်။

အချို့ထင်ရှားသော ကျမ်း၊ ဥပမာ ကာမရတနဆေးကျမ်း၊ ဩသဓရတနာကရဆေးကျမ်း၊ ရောဂါနိဒါနဆေးကျမ်းနှင့်၎င်းအဖွင့်မရကောသဋီကာ၊ ပဋိသန္ဓိဓာတုကျမ်း၊ မရကောသ၊ ဓာတုဒီပနီ၊ ဓာတုဝိဘာဂဒီပနီ၊ မနောရထပကာသနီ၊ ဓာတုဝိနိစ္ဆယဒီပနီဆေးကျမ်းတို့ပင် မျက်မှောက်ခေတ်မှ ပျောက်ကွယ်လုလုဖြစ်နေပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

ရှေးဆရာတော် သမားတော်ပညာရှိကြီးများ၏ကျေးဇူးကြောင့် မြန်မာ့ဆေးလောကသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သော ဘင်္ဂလီနာဂရီသက္ကတဘာသာပြန် ဆေးကျမ်းများတွင် ဘောသဇ္ဇမဇ္ဈသာဆေးကျမ်းကြီးသည် နည်းများစွာတို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသောကြောင့် အလွန်ခမ်းနားလှသည်။

ယင်းဆေးကျမ်းကြီးကို စတင်ပြုစုခဲ့သော မူလသာမိအမည်ရှိ သီဟိုဠ်ဆရာတော်ကပင် ဆေးကျမ်းပေါင်းကိုးဆယ်ကျော်တို့မှ အဆီအနှစ်များကို ညှစ်ထုတ်၍ သူ၏ဆေးကျမ်းကြီးကို ပြုစုခဲ့ရကြောင်း ပဋိညာဉ်ပြုထားသည်။

ယခုဖော်ပြသောကျမ်းတို့သည် သိပ္ပံနည်း အလွန်ကျ၍ တိုင်းရင်းမြန်မာ့ဆေးပညာရပ်တွင် အားအထားရဆုံးသော ဆေးကျမ်းကြီးများ ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ဆေးကျမ်းကြီးများ တိုင်းရင်းမြန်မာ့ဆေး

ပညာရပ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားရမည်ဆိုပါက ပြည်တန်သောမဏိဇောတပတ္တမြား၊ ဝေဠုရိယကျောက်မျက်ရွဲတို့ ပျောက်ဆုံးရဘိသဖွယ် ရှိချေမည်။

ဆေးကျမ်းပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ထားသောအဆိုပါ ဘောသဇ္ဇမဉ္ဇူသာဆေးကျမ်းကြီးသည် ဆေးကျမ်းပေါင်း များစွာတွင် အလွန်တင့်တယ်လှသည့်အပြင် မြန်မာ့ဆေးပညာနယ်တွင် အဆင့်အတန်းမြင့်မား သိပ္ပံနည်းအကျဆုံးဟုဆိုလျှင် မှားနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ယင်းဆေးကျမ်းကြီးသည် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက်အရ ဒီပါလင်္ကာရ သိရီကဝိဓဇမဟာဓမ္မရာဇဂုရုတံဆိပ်တော်ရ ပထမလင်္ကာရာမဆရာတော်ကြီး၏ကျေးဇူးကြောင့် မြန်မာ့ဆေးပညာနယ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဘောသဇ္ဇမဉ္ဇူသာ ဆေးကျမ်းကြီးသည် အပိုင်းပေါင်း(၁၉)ပိုင်း စာမျက်နှာ ၇၀၀ ကျော်ရှိသော ပထမအုပ်သာလျှင် ပုံနှိပ်မှုအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ စာမျက်နှာခြောက်ရာ ကျော်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်သော ဒုတိယအုပ်ကား ယနေ့အထိ ပုံနှိပ်မှုအဖြစ်သို့ မရောက်လာသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာပင်။

သို့သော်-

မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးပညာရှင်တို့နှင့်စာပေလုပ်သားတို့၌ တာဝန်များစွာ ရှိနေသည်။ ယင်းသို့သော အမြဲတေဆေးကျမ်းကြီးများကို မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးပညာရှင်တို့နှင့်စာပေလုပ်သားထုတစ်ရပ်လုံးက စွမ်းစွမ်းတမံ ဖော်ထုတ်ပေးကြမည်ဆိုပါက တိုင်းရင်းဆေးပညာရပ်သည် လုပ်သားပြည်သူတစ်ရပ်လုံး၏အားထားမှီခိုရာ မဏ္ဍိုင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်လာမည်ကား မလွဲတည်း။

ဒဂုဏ်ထွန်း

မှတ်ချက်။ ။၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ အမှတ်(၁၅)ထုတ် စန္ဒာရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာ(၁၈၅ မှ ၁၈၈)ထိ လာသောဆောင်းပါးကို ပြန်လည်၍ စာစီရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။